

14/04/2015

RECULL DE PREMSA

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

accesso
INTELLIGENCE TO SHINE

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

28

PRENSA

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

acceso

INTELLIGENCE TO SHINE

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
01/03/15	PERIODISTES QUE VAN CONTRIBUIR A LA FI DEL FRANQUISME / SERRA D'OR	6	2
14/04/15	LES VENES ES VAN TANCANT EDUARDO GALEANO (1940-2015) ESCRIPTOR I PERIODISTA URUGUAIÀ / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	8	1
14/04/15	ELS BLOCS ELECTORALS, AL TRIBUNAL DE DRETS HUMANS D'ESTRASBURG / ARA	9	1
14/04/15	BARTOMEU Y EL BARÇA LAMENTAN EL FALLECIMIENTO DE GALEANO / MUNDO DEPORTIVO	10	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
14/04/15	Eduardo Galeano, consciència i memòria / ARA	12	1
14/04/15	UNA VAGA MARATONIANA CONTRA LES RETALLADES DEIXA A MIG GAS RADIO FRANCE / ARA	13	1
14/04/15	PREMI A UN SOCIALISTA INDIGNAT. Javier Godó lliura el premi Gaziel al constitucionalista González Casanova / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	14	2
14/04/15	UN HOMBRE CON LA SANGRE DE TINTA. Una exposición muestra el trabajo del fotoperiodista Enrique Meneses / EL PAIS (ED. MADRID)	16	1
14/04/15	LES LLIBERTATS I XAVIER VINADER, PER MARC CARRILLO / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	17	1
14/04/15	LA PERIODISTA ESPORTIVA / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	18	1
14/04/15	?El periodista se tiene que diferenciar en las redes sociales por la calidad de su mensaje? Antoni Bassas inaugura la Setmana de la Comunicació de la UdL / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	19	1
14/04/15	LAS BAZAS DE ATRESMEDIA Y MEDIASET PARA ALARGAR SU 'RALLY' / EXPANSION	20	1
14/04/15	MUERE A LOS 74 AÑOS EDUARDO GALEANO, AUTOR Y PERIODISTA URUGUAYO / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	21	1
14/04/15	LA ZALAMERÍA EN LA PRENSA, AÚN VIGENTE / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	22	1
14/04/15	MOR ALS 74 ANYS EDUARDO GALEANO, ESCRIPTOR I PERIODISTA URUGUAIÀ / DIARI DE GIRONA	23	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
14/04/15	EL TS ANULA LA CONDENA A UNA ETARRA POR UN ATENTADO CONTRA LA TELEVISIÓN VASCA / LA RAZON	24	1
14/04/15	LA CCMA UNIFICA LA COORDINACIÓ DELS SERVEIS INFORMATIUS TERRITORIALS / REGIO 7	25	1
14/04/15	KANTAR Y ATRESMEDIA PUBLICIDAD FIRMAN UN ACUERDO DE INVESTIGACIÓN / LA RAZON	26	1
14/04/15	EXPOSICIÓ DE FRANCESC ROCA A VALLS. A PARTIR DEL 20 D'ABRIL I FINS A FINALS DE JUNY LA BIBLIOTECA CARLES CARDÓ DE VALLS ACOLLIRÀ UNA EXPOSICIÓ D'AQUEST FOTÒGRAF VALLENC QUE HA VOLGUT COPSAR LES FEINES / DIARI DE TARRAGONA	27	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Prensa

Periodistes que van contribuir a la fi del franquisme

per Jaume Fabre

Ara fa mig segle, va obrir-se en el franquisme un del fronts que més decisivament van marcar la descomposició del règim en la seva última dècada d'existència, aquell període que Vázquez Montalbán va batejar com a *tardofranquisme*. Aquest front va ser el dels col·legis professionals, que es va sumar als altres que a mitjan anys seixanta anaven prenent cos i configurant una oposició davant de la qual les autoritats governatives reaccionaven amb duresa. Eren els col·legis professionals, els universitaris (constituïció del Sindicat Democràtic d'Estudiants de la Universitat de Barcelona en una assemblea clandestina als caputxins de Sarrià), el món obrer (creació de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya), el moviment veïnal (primeres protestes d'associacions de veïns acollides a la nova llei de 1964), l'Església (manifestació de cent trenta capellans amb sotana davant la comissaria central de policia, a la Via Laietana, protestant per les tortures a l'estudiant de l'Escola d'Enginyers Joaquim Boix Lluch), el nacionalisme (campanya «Volem bisbes catalans»)... Tot això, i moltes coses més, van passar el 1966, un any clau en la història del país, però tot havia començat a gestar-se mesos abans.

Al desig de renovació promogut per les joves generacions que no havien viscut la Guerra Civil, no era del tot aliè el canvi d'estratègia acordat pel PSUC en el seu segon congrés celebrat a França el 1965, amb la participació de quasi un centenar de delegats. S'hi va convenir que el partit havia de donar suport als moviments estudiantils, professionals i veïnals, a més de l'obrer, i promoure iniciatives

Frederic Roda Ventura (a la foto, amb J.M. Batista i Roca a Toluges el 1966), al capdavant del Col·legi d'Advocats, va marcar la pauta de les possibilitats d'oposició democràtica que permetien les agrupacions de professionals liberals. (Foto: Jordi Mir)

allà on no n'hi hagués. El PSUC era aleshores el principal partit clandestí a Catalunya.

Però seria un greu error considerar que les associacions de veïns, els sindicats d'estudiants o la renovació de les juntes dels col·legis professionals van ser només una conseqüència dels interessos polítics del PSUC. La major part de les iniciatives van ser degudes a persones que no eren militants comunistes ni de cap altre grup. Era simplement gent amb desig de canvi.

El gran encert del PSUC va ser crear un terreny de joc polític en el qual tothom se sentia de gust i en què era possible la col·laboració entre molt diferents punts de vista, mentre tinguessin l'objectiu d'avançar cap a la democràcia. Es va saber utilitzar les esclertes legals que permetia el franquisme, sense excloure la continuació del combat clandestí. Per uns anys, el PSUC va ser més que un partit, va esdevenir un moviment, si no de masses, sí d'àmplies minories amb desig de canvi que actuaven solidàriament amb un objectiu comú. Va saber fer de pal de paller de la majoria de gent compromesa, aglutinant esforços i donant-los forma política. Era un temps en què molts se sentien «companys de viatge» o «en l'òrbita de», més que militants amb carnet, un temps que va estendre com una taca d'oli la sensació de pertinença a alguna cosa sense necessitat de definir-se com a membre d'un partit ni haver de preguntar de quin partit eren aquells amb qui hom col·laborava.

Agrupacions de professionals

Pel que fa als col·legis professionals, la renovació de les juntes reaccionàries i immobilitistes que hi havia hagut des de la Guerra Civil va començar al Col·legi d'Advocats. Frederic Roda Ventura, un home procedent de la Lliga que havia col·laborat amb el Govern de Burgos durant la contesa i que havia anat evolucionant posteriorment cap a posicions molt distanciades del règim franquista, va ser el primer degà elegit democràticament al si d'un col·legi professional, l'any 1962, després d'aconseguir que

es canviés la llei que ho impedia. Un homenatge al doctor Jordi Rubió a la Facultat de Dret va comportar la detenció de disset persones, entre les quals el filòleg Joan Coromines. Frederic Roda Ventura va morir el 7 de març de 1967, quan anava a interessar-se, com a advocat, pels detinguts. El seu enterrament va constituir una multitudinària manifestació de dol, no exempta de tensió política. La seva gestió al capdavant del Col·legi d'Advocats va marcar la pauta de les possibilitats d'oposició democràtica que permetien les agrupacions de professionals liberals.

Poc després, els arquitectes van obtenir la possibilitat d'elegir democràticament la seva junta directiva, trencant així amb el sistema de ternes imperant fins aleshores. El 1964, els arquitectes van elegir com a president Antoni de Moragas i Gallissà, que va portar a terme una renovació a fons del funcionament del col·legi i sobretot va començar a posicionar-se davant de les actuacions urbanístiques especulatives de l'Ajuntament de Barcelona, presidit aleshores per Josep Maria de Porcioles.

Els periodistes van ser els següents. Ara fa exactament cinquanta anys es van fer les primeres passes per a formar el que havia de ser el Grup Democràtic de Periodistes (GPD), constituït formalment l'abril del 1966 en una reunió celebrada significativament al restaurant del Col·legi d'Arquitectes. S'acabava d'aprovar la nova Llei de premsa, promoguda pel ministre franquista Manuel Fraga Iribarne, que obria algunes petites esclertes en les possibilitats informatives en eliminar el tràmit de la censura prèvia. El naixement del GPD va ser la manera d'aglutinar inquietuds diverses de grups molt reduïts que havien anat trobant-se ja l'any 1965, i fins i tot abans, al restaurant La Lluna, de la plaça de Catalunya, en bars propers a les redaccions dels diaris o fins i tot en els locals d'alguns revistes.

El grup inicial del GPD, format per deu periodistes, va anar creixent molt ràpidament fins a sumar-ne més d'un centenar, que, cadascun des del seu

lloc de treball, feien possible que arribessin a les redaccions dels mitjans informacions que, encara que no sempre es podien arribar a publicar, permetien donar un cert ressò a vagues o a moviments populars de protesta. No pas d'una manera igual en tots els mitjans, i sovint tan discretament que quasi passava desapercbut. Però eren temps en què quatre ratlles a peu de pàgina significaven molt més que els grans titulars encara teledirigits des del despatx del governador civil. Aquesta va ser la principal qualitat del GPD, ja que, a diferència del que passava en altres col·legis professionals, els periodistes renovadors no van poder entrar, de moment, a la junta directiva, i quan ho van aconseguir al cap dels anys va ser a base de pactes molt complexos amb altres sectors de la professió.

El naixement del GPD va coincidir, a més, amb el de l'Escola de Periodisme de l'Església, independent dels organismes oficials i acollida a l'aixopluc del CICF. S'hi van formar noves generacions de periodistes en valors respectuosos amb el pluralisme polític i religiós i amb la catalanitat.

Després dels advocats, els arquitectes i els periodistes, altres col·legis professionals es van anar unint al canvi: aparelladors, llicenciats, enginyers industrials... I entre tots van crear una junta coordinadora, l'anomenada Intercol·legial, que va estar a primera fila del combat per un país més democràtic en els últims anys del franquisme.

Eren temps en què tot feia olor de desig de canvi, més o menys com la que ara torna a flotar a l'ambient.

OBITUARIS

Les venes es van tancant

EDUARDO GALEANO (1940-2015)

Escriptor i periodista uruguaià

Fins i tot Obama havia sentit a parlar de Galeano. I els nord-americans també, ja que l'edició anglesa de *Las venas abiertas de América Latina* va incrementar considerablement les seves vendes a Amazon arran que el president Hugo Chávez en va regalar el 2009 un exemplar al cap de la Casa Blanca. No sabem si Barack Obama va llegir el llibre, però el difunt líder veneçolà va assegurar en aquella Cimera de les Amèriques de Trinitat i Tobago que el president dels EUA havia entès el missatge i el sentit del mític llibre de l'escriptor uruguaià.

Eduardo Galeano va morir ahir en un hospital de Montevideo, la seva ciutat natal, als 74 anys. Feia unes setmanes que la seva salut havia empitjorat pel càncer de pulmó que tenia i ja no se'l veia, com era habitual, al cafè Brasileru, al nucli antic de la capital uruguiana.

Els bolivarians, amb Chávez al capdavant, el veneren i llegeixen 'Las venas abiertas de América Latina'

L'escriptor era venerat per Chávez i els líders bolivarians actuals, hereus polítics de la generació revolucionària de Galeano. Publicat el 1971, *Las venas abiertas...* es va convertir en manual de l'època per als joves que somiaven amb justícia social al continent i denunciaven les elits locals sorgides de la colònia, que lliuraven els recursos naturals a les multinacionals imperialistes.

Mitificat per l'esquerra llatinoamericana, la intensa obra va complir el seu paper, però avui no resisteix una lectura objectiva, més enllà que serveixi per entendre el moment històric en què va ser escrita i l'adveniment de les dictadures que van arrasar aquell somni. Encara que va trigar un temps, Galeano mateix es va ocupar de desmitificar el seu llibre, publicat quan tenia només 31 anys.

"No tornaria a llegir *Las venas abiertas de América Latina*, per-

PABLO PORCIUNCULA / AFP

què si ho fes cauria desmai", va deixar anar Galeano l'abril de l'any passat durant un saló literari a Brasília. L'auditori no podia creure que l'autor renegués de l'obra que el va convertir en pensador de capçalera de l'esquerra del continent. "No tenia prou coneixements d'economia ni de política quan ho vaig escriure", va afegir per justificar la seva afirmació.

Tot i això, Galeano no és només aquest llibre. L'escriptor va demostrar amb els anys la seva condició de referent ideològic amb altres escrits, on destaca la seva trilogia *Memoria del fuego* (1982), on insisteix a repassar la història de la regió des dels seus

orígens precolombins, i sobretot *El libro de los abrazos* (1989), la seva obra més venuda després de la famosa i omnipresent *Las venas abiertas...*

Galeano es va iniciar en el periodisme compromès amb l'esquerra antiimperialista a la revista uruguiana *Marcha*. Aquesta activitat i la publicació del seu llibre més emblemàtic el van portar a formar part de les llistes negres confeccionades pels militars que el 1973 van aconseguir el poder a l'Uruguai. Exiliat a Buenos Aires va fundar *Crisis*, una altra revista de referència, però l'arribada de la dictadura argentina el va catapultar a un nou exili, aquesta vegada a la localitat catalana de

Calella, on va viure fins al 1985 quan va tornar a Montevideo i va fundar el setmanari *Brecha*.

No va canviar mai d'editorial i totes les seves obres van ser publicades per Siglo XX, que ahir va lamentar la seva mort en un comunicat on explicava que Galeano es preocupava del més mínim detall dels seus llibres. "El procés d'edició de cada llibre era meravellós: ell participava en tots els detalls, des de la decisió sobre el gramatge del paper i la imatge de coberta -en general, totes elegides o dissenyades per ell- fins a la redacció del text de contraportada, passant per l'ajust de la mida i la ubicació de cada il·lustració dels interiors", indi-

ca el comunicat de la publicació.

El futbol era una de les passions de l'escriptor, com va deixar clar en articles i llibres, com *El fútbol a sol y sombra* (1995). La seva relació amb Catalunya, on tornava contínuament, es va mantenir sempre molt propera després de l'exili, com ho demostra que el 2010 va rebre el VII premi Manuel Vázquez Montalbán de periodisme esportiu, promogut per la Fundació del Futbol Club Barcelona i el Col·legi de Periodistes de Catalunya.

Admirador de Maradona, Galeano gaudia ara amb Messi i no va poder evitar descriure el crack amb les seves particulars sentències. "Maradona porta la pilota lligada al peu; Messi porta

'El fútbol a sol y sombra' resumeix la seva passió per un esport, l'admiració per Maradona i Messi

la pilota dins del peu", va dir l'autor en una ocasió. La frase va arribar a orelles de Leo, que, com a agraïment, li va enviar una samarreta dedicada. El Barça va ser una de les nombroses institucions i personalitats que van expressar les seves condolences per la mort de l'escriptor, que també va ser caricaturista en els seus inicis periodístics i va rebre nombrosos premis i guardons.

Molts dels líders llatinoamericans que durant el segle XXI han contribuït a tancar aquelles venes que va descriure Galeano es van mostrar ahir afligits per la desaparició de l'autor. Un dels més efusius va ser el bolivià Evo Morales, que l'1 de març passat va visitar a Montevideo el ja molt debilitat escriptor. Ahir va destacar que són essencials "els seus missatges, els seus textos orientats a evitar el saqueig d'Amèrica Llatina, en especial els seus missatges per a les noves generacions a defensar la sobirania dels pobles".

La capella ardent de Galeano serà instal·lada avui al Parlament uruguaià.

ROBERT MUR

elradar

El Col·legi de Periodistes va presentar ahir la campanya de micromecenatge. CPC

Els blocs electorals, al tribunal de drets humans d'Estrasburg

ÀLEX GUTIÉRREZ
BARCELONA

La reclamació dels periodistes perquè desapareguin els blocs electorals arribarà a Estrasburg. Així ho va anunciar ahir el Col·legi de Periodistes de Catalunya (CPC), que eleva a aquesta instància judicial l'obligació vigent als mitjans públics de relegar els criteris periodístics mentre dura la campanya, en favor de minutatges de cada partit segons la seva representació parlamentària.

Per aconseguir-ho, han estimat que fan falta 12.000 euros, destinats a cobrir les despeses del procés. El Col·legi aporta la meitat d'aquests diners i l'altra meitat l'espera obtenir mitjançant una campanya de micromecenatge que es va posar en funcionament ahir.

"El sistema de blocs electorals representa una excepció informativa, un atac als ciutadans i a la democràcia mateixa, que només funciona d'aquesta manera al nostre país", denunciava el Col·legi de Periodistes en un comunicat. "En cap altre país europeu passa que els periodistes no puguin treballar lliurement, siguin del mitjà que siguin, públics o privats, cosa que posa en entredit un principi democràtic bàsic, com és el dret a una informació plural, imparcial i sense ingerència política".

La degana Neus Bonet i el periodista Carles Prats, responsable del Grup de Treball de Mitjans Públics del Col·legi, van repassar ahir algunes de les actuacions que aquest ens ha dut a terme contra els blocs electorals en els últims dos anys, com ara la demanda als ajuntaments catalans perquè no apliquin el sistema de blocs en les pròximes eleccions del mes de maig o les converses amb els partits polítics que treballen en la redacció de la nova llei electoral de Catalunya.

La degana Neus Bonet i el periodista Carles Prats, responsable del Grup de Treball de Mitjans Públics del Col·legi, van repassar ahir algunes de les actuacions que aquest ens ha dut a terme contra els blocs electorals en els últims dos anys, com ara la demanda als ajuntaments catalans perquè no apliquin el sistema de blocs en les pròximes eleccions del mes de maig o les converses amb els partits polítics que treballen en la redacció de la nova llei electoral de Catalunya.

➔ Ganó el Premio Manuel Vázquez Montalbán en 2010 Bartomeu y el Barça lamentan el fallecimiento de Galeano

➔ Josep Maria Bartomeu, presidente del FC Barcelona, expresó en Twitter sus condolencias por el fallecimiento del escritor y periodista uruguayo Eduardo Galeano en Montevideo a los 74 años. También el FC Barcelona hizo llegar su pésame a la familia de Galeano a través de la web del club, donde recordó que al galardonado en 2010 con el VII Premio Internacional de Periodismo Manuel Vázquez Montalbán en la categoría de periodismo deportivo, impulsado por la Fundación FC Barcelona y

el Colegio de Periodistas de Catalunya, era un apasionado del fútbol. En la ceremonia de entrega, el 24 de mayo de 2011 en el Palau de la Generalitat, Galeano lo dedicó “a la memoria del presidente Josep Suñol, asesinado por los enemigos de la democracia”. Autor de ‘El fútbol a sol y a sombra’, recibió el premio de manos de Artur Mas, presidente de la Generalitat de Catalunya, y Sandro Rosell, entonces presidente del Barça. Era fan de Messi: “Es el único jugador que me hace soñar y amar” ●

Galeano, con Mas y Rosell FOTO: M. MONTILLA

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

OBITUARI

XAVIER CERVANTES
BARCELONA

Eduardo Galeano va entendre la història de l'Amèrica Llatina com la dialèctica entre el dret a viure en pau i el dret a somiar. Voler viure en pau, com cantava Víctor Jara, suposava que es vivia en conflicte. Somiar era caminar cap a la utopia, fent del camí la utopia mateixa. Galeano va convertir en lletra lligada un pensament que necessitava ser expressat. Això va ser *Las venas abiertas de América Latina* (1971): la vella història de la lluita entre opressors i oprimits però explicada segurament quan més falta feia. Galeano va identificar *los nadie* de la història i va reclamar un paper protagonista per a ells, alhora que denunciava que els estralls depredadors del colonialisme tradicional seguien produint-se a la segona meitat del segle XX.

Malauradament, la presa de consciència històrica que ell considerava un motor necessari per a l'emancipació va ser diagnosticat com un perill per altres, i poc després de la publicació del llibre la doctrina de xoc va imposar la seva lògica devastadora: les dictadures militars.

Referent

El pensament de Galeano va ser un model intel·lectual per a l'esquerra llatinoamericana

Tot i que més tard Galeano va esmenar la lletra, no l'esperit, de *Las venas abiertas de América Latina*, la seva formulació ha sigut fonamental per a generacions posteriors, primer a l'Amèrica Llatina i després també al sud d'Europa. "Els llibres de Galeano estan orientats a evitar el saqueig econòmic a l'Amèrica Llatina i a defensar la dignitat i la sobirania dels nostres pobles", va dir ahir el president de Bolívia, Evo Morales, un dels polítics llatinoamericans que han recollit bona part del pensament de *Las venas abiertas de América Latina*.

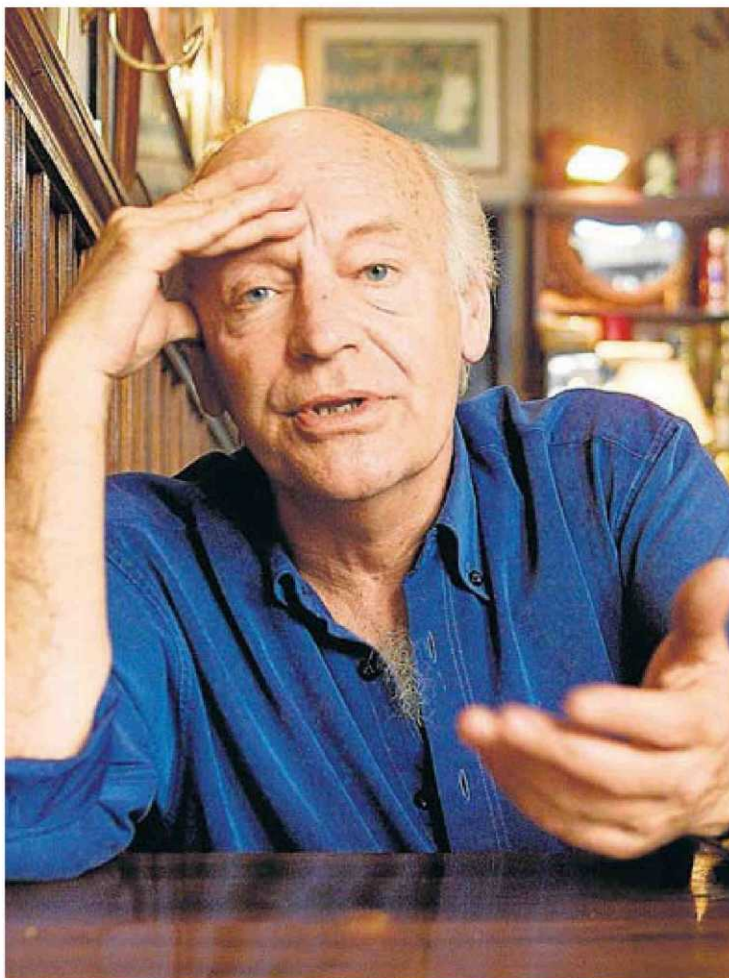
També va ser un referent per a Hugo Chávez, que l'any 2009 va regalar un exemplar del llibre a Barack Obama. I en aquesta banda de l'Atlàntic el moviment 15-M va reconèixer la influència de Galeano, un home que advertia que "el món es divideix, sobretot, entre indignes i indignats, i cadascú ha de saber a quina banda vol o pot ser". Tanmateix, les idees d'aquell assaig que va publicar quan només tenia 31 anys no són ni de bon tros l'únic llegat que deixa Galeano, tot un referent polític, periodístic i literari, mort ahir en un hospital de Montevideo a causa d'un càncer de pulmó.

Periodisme i socialisme

Eduardo Hughes Galeano va néixer el 3 de setembre del 1940 a la capital de l'Uruguai, un país de "tres milions d'anarquistes conservadors". "No ens agrada que ningú ens mani i ens costa canviar", deia Galeano, que tenia antecedents familiars europeus: italians, espanyols, gal·lesos

Eduardo Galeano, consciència i memòria

Mor als 74 anys l'escriptor uruguaià,
autor de 'Las venas abiertas de América Latina'

Eduardo Galeano (1940-2015) en un cafè de la seva ciutat natal, Montevideo.
ANDRES STAFFE / REUTERS

Una veu política que viatja amb la música

La influència d'Eduardo Galeano s'ha escampat per diferents àmbits, inclosa la música. L'esperit de *Las venas abiertas de América Latina* i la necessitat d'activar una consciència col·lectiva van acompanyar el Rubén Blades de *Buscando América*, un disc del 1984 en què el músic panameny també insistia en la importància de la memòria i de no oblidar els crims de les dictadures i de la violència sectària. A més a més, Blades compartia amb Galeano i amb la teologia de l'alliberament el concepte de solidaritat horitzontal i rebutjava la caritat imposada verticalment.

Encara més explícita va ser la influència de l'escriptor uruguaià

en Calle 13. El disc *Multi-viral* (2014) del duo de Puerto Rico s'obre amb un recitat de Galeano, que uns anys abans havia manifestat el seu suport a la independència de l'illa.

Joan Manuel Serrat també va trobar inspiració en l'autor de *Memoria del fuego*: en va musicar el poema *Secreta mujer* a l'àlbum *Sombras de la China* (1998) i Galeano li va escriure la lletra de *La mala racha*, inclosa al disc *Versos en la boca* (2002). I el grup madrileny Hechos Contra el Decoró va fer un homenatge a Galeano al disc *La danza de los nadie* (1998), en què recullen la idea de donar veu als que no en tenien.

i alemanys. Abans de dedicar-se al periodisme va treballar en diversos oficis, fins que va començar a escriure a *Marcha*, un setmanari fonamental en l'articulació de la consciència llatinoamericana més compromesa. Galeano sovint feia bromes dient que, com la resta d'uruguayans, hauria volgut ser futbolista, però va descobrir el poder de la paraula escrita. Això no obstant, no va deixar de banda la passió pel futbol i pel Club Nacional de Montevideo, una afició que compartia amb Mario Benedetti. De fet, va aconseguir aplegar esport i literatura a *Futbol a sol y sombra* (1995) i l'any 2010 va guanyar el premi Vázquez Montalbán de periodisme esportiu.

Va debutar com a novel·lista amb *Los días siguientes* (1963), una obra que ell mateix va considerar ben poca cosa. Ben diferent va ser la seva tasca periodística als anys 60, quan va dirigir el diari *Época* i el servei de publicacions de la Universitat de l'Uruguai mentre consolidava un pensament socialista que acabaria tenint un tarannà més humanista que dogmàtic i que anys després el duria a revisar l'ortodòxia. Quan l'any 1973 el president uruguaià Juan María Bordaberry va promoure un cop d'estat, Galeano va ser empresonat i després obligat a marxar

Insubornable

"Va mantenir fins al final les seves expectatives de justícia i llibertat", diu Peri Rossi

del país. Es va instal·lar a l'Argentina, d'on va haver de fugir quan la dictadura encapçalada pel general Videla el va incloure en la llista dels esquadrans de la mort.

Galeano va arribar llavors a Barcelona, on va començar a escriure la trilogia *Memoria del fuego* (1982-1986), un treball en què conflueix narrativa, història i alè poètic. "És la història de totes les Amèriques", va dir sobre un exercici literari i històric que buscava refer la memòria perduda com a pas indispensable per plantejar una transformació social i política. A Barcelona va coincidir amb la poeta Cristina Peri Rossi, que ahir recordava que Galeano "va mantenir fins al final les seves expectatives de justícia i llibertat" i que "era del club dels insubornables".

Partidari d'una prosa directa i senzilla -"la funció de l'escriptor és ajudar a mirar", deia-, i poc amic del llenguatge criptic espantolactors, Galeano va tornar a l'Uruguai l'any 1985. Va fundar el setmanari *Brecha*, que va donar continuïtat a *Marcha*, i es va implicar contra les lleis que pretenien deixar sense càstig els crims de la dictadura. En aquest període va publicar obres com *El libro de los abrazos* (1989) i diferents reculls d'articles. Políticament, Galeano va donar suport al Frente Amplio, el partit de l'actual president uruguaià, Tabaré Vázquez, i va consolidar un discurs crític contra la globalització.

Dijous es publicarà pòstumament una antologia de textos sobre dones titulat *Mujeres*. —

Una vaga maratoniana contra les retallades deixa a mig gas Radio France

Els treballadors protesten contra el pla d'ajustos que preveu acomiadaments i baixades de sou

ENRIC REVUELTA
PARÍS

La ràdio pública francesa viu des del 19 de març una de les vagues més importants de la seva història. Els continguts de les diferents emissores que formen part de la corporació s'han vist fortament alterats per l'aturada convocada per protestar contra les polítiques d'austeritat i les retallades. L'aturada és indefinida i els treballadors han decidit mantenir el pols després que el govern francès i el nou director de l'empresa, Mathieu Gallet, impulsessin un pla d'ajustos per estalviar 50 milions d'euros fins al 2019.

Aquest pla preveu una reducció salarial –una despesa que actualment representa el 60% del pressupost de la ràdio–, una retirada voluntària d'entre 200 i 300 treballadors –els més veterans–, el tancament d'algunes emissores locals, l'aturada de les emissions d'ona mitjana i la supressió d'una de les dues orquestres que formen part de la companyia. La vaga va ser convocada per cinc sindicats, i malgrat que segons la direcció de l'empresa només la segueixen un 7% dels 4.600 treballadors, la majoria dels programes habituals de la casa no s'emeten i altres ho fan parcialment. Des de fa 26 dies, els oïents que sintonitzen una de les emissores de Radio France, com France Inter, France Info, France Culture i France Musique, només poden escoltar música i de tant en tant un missatge d'advertència dels treballadors en què s'anuncia l'alteració dels continguts. “Per una convocatòria de vaga impulsada per diferents organitzacions sindicals per defensar els llocs de treball a Radio France, no emetrem la totalitat dels nostres programes habituals. Us demanem disculpes”, diu el missatge.

Els treballadors i els sindicats han alçat la veu contra el projecte d'ajustos presentat per Gallet i també contra la ministra de cultura, Fleur Pellerin, a qui acusen d'estar-hi al darrere. De fet, Pellerin va dir a principis d'aquesta setmana que la missió de l'estat “no és gestionar l'empresa” però “sí marcar línies vermelles”. La ministra també va afegir que “cal limitar els salaris més elevats” i que la ràdio “s'ha d'organitzar amb menys recursos”. Els

RESISTÈNCIA
La vaga va començar fa 26 dies i ha afectat la majoria de programes de l'emissora. EFE

sindicats, per la seva banda, defensen la mobilització per lluitar contra les retallades. “Hem arribat a aquest punt a causa del pla d'abolició de llocs de treball”, diu el sindicalista de la CGT Lionel Thompson. “En un moment en què les necessitats informatives, d'expressió i d'educació són més importants que mai, la missió de la ràdio pública és essencial. Privar-la de mitjans seria un greu error”, deia en un comunicat l'Associació de Periodistes Francesos. “M'agradaria que els polítics diguessin que, tot i que la cultura no és rendible, fa falta igualment perquè ajuda a fer gran un país”, declara l'Hélène, que toca a l'orquestra.

En un intent de trobar un acord, Fleur Pellerin va nomenar divendres passat Jean-Pierre Raffarin, ex primer ministre de França entre 2002 i 2005 i especialitzat en afers socials, perquè fes de mediador amb els treballadors i els sindicats per trobar una sortida, cosa que de moment no ha aconseguit. El nomenament de Raffarin era una de les demandes dels treballadors per desbloquejar la situació.

Els treballadors denuncien que ja han patit prou retallades, ja que el

Durada
La vaga va començar fa prop d'un mes i és de les més llargues a França

pressupost de Radio France s'ha reduït en 87,5 milions d'euros els últims cinc anys. Mentrestant, la direcció al·lega que el pressupost per a aquest 2015 presentarà un dèficit de 21 milions d'euros i que podria arribar fins i tot als 100 milions. La partida per a aquest any està prevista en 663,9 milions d'euros i el desviament s'explica pel sobrecost de les obres de remodelació dels estudis, que el 2004 es van estimar en 172 milions d'euros, tot i que el seu cost real final va ser de 584 milions.

Mala gestió

Segons els sindicats, l'estat és el gran responsable de la mala gestió econòmica de Ràdio France i demanen que també n'assumeixi les responsabilitats. “El que ens xoca és la voluntat de la ministra de Cultura d'inhibir-se d'aquest fet mentre demana que es redueixi el pressupost per als pròxims anys”, denuncia Jean-Paul Quennesson, un dels sindicalistes. Fa uns mesos el Tribunal de Comptes francès, l'ens que vetlla per la bona gestió dels diners públics, ja va alertar de la delicada situació econòmica de la ràdio i tam-

bé va denunciar que els desajustos que s'havien produït a Radio France eren “inacceptables”. El tribunal va dir que no trobava raonable l'augment dels pressupostos fins a un 27,5%.

Si la mala gestió econòmica ha fet augmentar les tensions entre els diferents bàndols, la crispació encara ha anat a més després que la publicació satírica *Le Canard Enchaîné* revelés fa uns dies el cost de les obres de remodelació de les oficines del director de la ràdio, Mathieu Gallet, que finalment haurien costat 100.000 euros en lloc dels 34.500 previstos. A més, la mateixa revista va anunciar que Gallet havia contractat un expert en comunicació per gestionar la seva imatge que cobraria fins a 90.000 euros cada any. A més, segons el diari satíric, Gallet l'hauria contractat sense obrir cap convocatòria pública, un procés que és obligatori en les empreses públiques. Unes acusacions que va contestar poc després el mateix Gallet en una entrevista al diari francès *Le Monde*, en què denunciava una campanya de “desestabilització” contra ell.

Premi a un socialista indignat

Javier Godó lliura el premi Gaziel al constitucionalista González Casanova

JOSEP MASSOT
Barcelona

El lliurament del premi Gaziel a José Antonio González Casanova va donar oportunitat perquè tres polítics de diferent ideologia, com Miquel Roca, Rafael Ribó i el premiat, passessin revista a la transició, les relacions Espanya-Catalunya i l'emergència de les noves formacions polítiques, els temes proposats per Maria Dolores García, moderadora del diàleg convocat com a forma de presentació de l'obra guanyadora del catorzè premi que concedeixen la Fundació Comte de Barcelona i RBA a un llibre de memòries o biografia.

José Antonio González Casanova, autor de *Memòries d'un socialista indignat*, va rebre el premi de mans de Javier Godó, comte de Godó, president-editor de *La Vanguardia*, i de Ricardo Rodrigo, president de la Fundació RBA i de seguida es va entrar en el debat, amb una asseveració contundent de González Casanova: "A Espanya no hi ha hagut cap transició, perquè l'oligarquia i el caciquisme continuen manant des de Ferran VII". I va incloure la dreta espanyola, la dreta catalana i el socialisme andalús. A la pregunta de Maria Dolores García, directora adjunta de *La Vanguardia*, sobre la Constitució del 1978, el catedràtic constitucionalista, que va assessorar en l'època els socialistes, va defensar el text constitucional: "Es un text que permetia passar al socialisme, el que passa és que no s'ha completat, es va buidar".

La resposta de Miquel Roca va ser amable però rotunda: "Tu pots ser un socialista indignat, però jo sóc un entusiasta de la transició, que va facilitar un canvi espectacular". Roca es va preguntar: "Per què la visió del present necessita descansar en la culpa del passat? Hi va haver un déficit d'entrada o més aviat és més còmode responsabilitzar el passat de les irresponsabilitats del present?". El polític convergent al·ludia a les reinterpretacions recentralitzadores que es van fer després de la Constitució i va advertir: "Es possible que allò que vam fer en el seu moment ho puguem tornar a fer avui".

Rafael Ribó va matisar Roca: "Hi ha hagut errors monumentals que encara no han aflorat

Parlo dels milers de persones mortes i enterrades encara ni se sap on, cosa que no passa ni en les dictadures americanes, perquè si un país perd la memòria, després no sap on va. Parlo dels fets de la pel·lícula *Ciutat morta*, en què s'explica que s'ha perdut un llibre de registre i que hi ha dos cossos policials implicats i no s'ha fet cap investigació malgrat

els indicis que hi va haver maltractament. Parlo del manifest per la ruptura que vam firmar Miquel Roca, Jiménez Villarejo i jo mateix i després van venir les rebaixes, el 23-F, la Loapa, l'article 2 en el qual, segons explica Jordi Solé Tura, es va haver de posar una paraula que ha donat peu a milers de debats, més que la religió o la propietat privada, la paraula nacionalitat, perquè va arribar una carta de la Moncloa que deia que certs àmbits, que tots sabem quins són, eren el màxim que estaven disposats a acceptar i això embolcallat en quatre apel·lacions a la unitat indisoluble d'Espanya".

Rafael Ribó va continuar esmentant la falta de desenvolupament de la Constitució en temes com ara la divulgació i el foment de les llengües oficials o el diàleg cultural entre comunitats autònomes.

A Miquel Roca li sembla assenyat reformar la Constitució, perquè "qualsevol text fonamental d'aquestes característiques necessita adaptar-se a les noves realitats, començant per les tecnològiques, però hi ha una cosa més important que això, i és que hi hagi voluntat política de complir-la. Quan una llei no es compleix existeix la temptació de dir:

L'OBRA GUANYADORA

'Memories de un socialista indignado' recorre tota la vida de l'autor

DEBAT A TRES BANDES

Miquel Roca, Rafael Ribó i González Casanova van debatre sobre el futur polític

DEFENSA DE LA CARTA MAGNA

El guanyador del Gaziel va defensar una norma "que permetia passar al socialisme"

PEDRO MADUEÑO

farem una altra llei que tampoc no complirem. El moment més greu es va produir l'any 2006, amb la sentència del Constitucional sobre el segon estatut català, que és el moment de regressió més greu que ha conegut mai la història del constitucionalisme espanyol. El que cal fer és no canviar la lletra, sinó respectar la música. Han oblidat la música de la Constitució i això ha portat a la crisi més greu de convivència democràtica”.

González Casanova va contradir Roca. Li va dir que esgrimir la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut català per proclamar-la com una prova que Espanya no ens estima és una monstruositat de l'opinió publicada, perquè accepta el 90 per cent d'articles i només rebutja els quatre o cinc sobre els quals ja el Consell Consultiu de la Generalitat havia alertat que no passarien. La defensa de la sentència li va valer a González Casanova la resposta fulminant de Ribó, que va citar el principi d'ordinalitat (el que dona no pot rebre menys que el que rep), les taules petitòries contra l'Estatut a mig Espanya o els tripijocs per nomenar o desarmar els vocals del tribunal,

PODEM

Per González Casanova, la revolució consisteix en “fer el que s'ha de fer”

RESPECTAR EL DEBAT

Roca: “Algú ha d'obrir les portes del diàleg: les portes o s'obren o es trenquen”

LA DECISIÓ DEL JURAT

L'obra va ser escollida com a exemple dels valors de la generació que va fer la transició

mentre que Roca desmentia que la sentència fos jurídica, sinó política i, al final, partidista. “Com és possible que s'anul·lessin els mateixos articles que Andalusia, les Balears i el País Valencià tenien iguals als seus estatuts?”. González Casanova va continuar defensant que la sentència havia deixat clar per primera vegada la

confusió entre Estat i nació, font de tants conflictes, cosa que Roca va aprofitar per elogiar el coratge del premiat per defensar una tesi a contracorrent. “El debat és útil, el mal és quan es nega el diàleg. Als estats complexos, i Espanya ho és, hi ha sobirania compartida. Algú ha d'obrir la porta del diàleg. O les portes s'obren o es trenquen”.

González Casanova va tancar el col·loqui amb una defensa de Podem. “La revolució no és prendre el palau d'Hivern, sinó fer el que s'ha de fer”. “O –va matissar amb sorna apresa a Galícia– el que ens deixin fer”.

Entre els assistents es trobaven Carlos Godó, conseller delegat del Grup Godó, i Ana Godó, editora de Llibres de La Vanguardia, acompanyats pel director de *La Vanguardia*, Màrius Carol, i escriptors com Eduardo Mendoza. El jurat va considerar l'obra guanyadora com “un magnífic exemple del que va ser el compromís intel·lectual, moral i polític de la generació que va protagonitzar la transició política”. L'integraven els historiadors Borja de Riquer i Josep M. Muñoz, Sergio Vila-Sanjuán, Màrius Carol, i Joaquim Palau.●

El lliurament.

Javier Godó, comte de Godó, i Ricardo Rodrigo, president de la Fundació RBA, van lliurar el premi a l'autor de *Memorias de un socialista indignado*

Un hombre con la sangre de tinta

Una exposición muestra el trabajo del fotoperiodista Enrique Meneses

S. C. F.
Madrid

Cuando Fidel Castro y Che Guevara, de verde oliva y barba asilvestrada, estaban iniciando la Revolución Cubana en Sierra Maestra, Enrique Meneses (Madrid, 1929-2013) estaba allí. Meneses fue el primer corresponsal extranjero en llegar a los barbudos, en 1958, y dio buena cuenta de ello en legendarias fotografías en blanco y negro que se publicaron en la revista *Paris Match* con gran repercusión mundial.

Meneses, fotoperiodista y redactor, estuvo en muchos otros lugares, siempre con el fin de contar lo que pasaba a sus semejantes. Por sus fotografías desfilan buena parte de los protagonistas del siglo XX: John F. Kennedy, Salvador Dalí, Bob Dylan, Luis Miguel Dominguín, Pablo Picasso, Cassius Clay, Nasser o Martin Luther King.

Una selección de 90 fotografías (y un audiovisual) de Meneses puede verse a partir del jueves en la sala Canal de Isabel II de la Comunidad de Madrid, comisariada por el fotógrafo Chema Conesa. Parte de la muestra sale de un libro titulado *La vida de un re-*

Por sus fotografías desfilan buena parte de los protagonistas del siglo XX

portero, publicado por La Fábrica. Meneses llamó a Conesa para que seleccionara algunas fotografías de entre su colección de negativos, pero el periodista falleció antes de que el volumen llegara a imprenta.

"Meneses era ante todo un periodista", dice el comisario. "No se trata aquí de descubrir al gran fotógrafo, sino a alguien que tiene la pasión y la habilidad necesarias para estar allí donde tenía que estar. Al ver el libro da la impresión de que recoge la historia de la segunda mitad del siglo XX tomada por un grupo de fotogra-

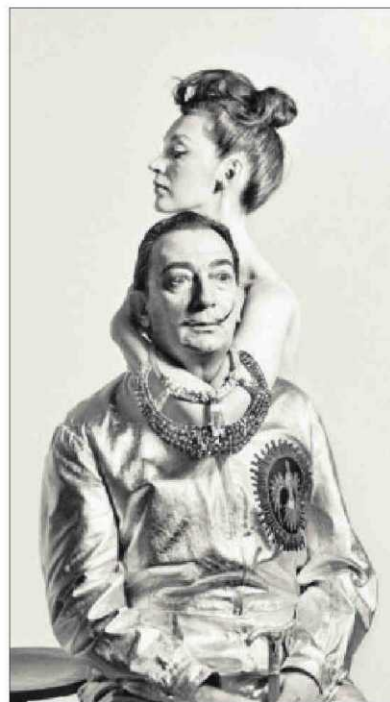

Cassius Clay (más tarde Muhammad Ali) lee sus poesías en un bar de Nueva York. / ENRIQUE MENESSES

fos, lo que sorprende es que un solo individuo estuviera en tantos lugares".

Meneses se tomaba a sí mismo también como un aventurero. De hecho, redactó un *Decálogo del aventurero*. Ya comenzó con ese fervor cuando, antes de cumplir la mayoría de edad, en 1947, se enteró de la muerte de Manolete y tomó un taxi hasta la plaza de toros de Linares. "Fue allí, entrevistó a los médicos que trataron al torero y luego vendió la noticia a un periódico. Fue su primera noticia", cuenta Conesa. "Ahí ya se ve su actitud: el taxi le costó cuatro veces más que lo que le pagaron". Más tarde Meneses siempre abogó, ante los jóvenes periodistas, por viajar sin miedo al lugar donde están ocurriendo los hechos. "Les decía que no se comprasen pisos, que la esclavitud ya estaba abolida. Que era mejor utilizar el dinero para aprender idiomas y viajar", recuerda Conesa.

Era un periodista multimedia

Dalí fotografiado por Meneses.

avant la lettre. "Utilizaba la cámara como un medio para contar las cosas, sin preocuparse por la estética, como si fuera un lápiz", dice el comisario. "Eran tiempos en

los que las reglas del fotoperiodismo todavía se estaban asentando y él utilizaba de forma inconsciente sus principios, sobre todo uno muy básico: cuanto más cerca, mejor". Más tarde, Meneses tendría experiencias en radio o televisión: lo importante era contar historias. Fundó agencias de noticias y llegó a dirigir la edición española de la revista *Playboy*.

La exposición se divide en varios apartados: en uno se recogen sus primeras experiencias en el Egipto de la revolución de Nasser y en la Guerra del Canal de Suez. Otro, muy nutrido, se dedica a su gran exclusiva, la Revolución Cubana. Otros ahondan en el movimiento por los derechos civiles en Estados Unidos, las bodas reales o los retratos a estrellas de la cultura popular, como Cassius Clay, Henri Fonda o Peter O'Toole.

Falleció en 2013, ya octogenario, pero perfectamente adaptado a los blogs y redes sociales, y sin dejar de escribir columnas hasta el final. Un enfisema pulmonar en los últimos tiempos le hizo depender de una bombona de oxígeno. Dentro de las venas decía Meneses que tenía la sangre de tinta... "y un poco de whisky".

El debat sobre democràcia i seguretat

Les llibertats i Xavier Vinader

El periodista és un referent per afrontar les amenaces a drets individuals que ara ressusciten**MARC Carrillo**

En memòria de Xavier Vinader.

En la nova llei orgànica 4/2015, de 30 de març, de protecció de la seguretat ciutadana, ja coneguda com la *lleï mordassa*, es prescriu com una infracció greu «l'ús no autoritzat d'imatges (...) d'autoritats i membres de les Forces i Cossos de Seguretat que pugui posar en perill la seguretat personal o familiar dels agents (...)»; i seguidament s'estableix que això serà sense perjudici del «(...) respecte al dret fonamental a la informació». La infracció comportarà una multa que oscil·larà entre 601 i 30.000 euros.

Davant aquesta regulació legal cal preguntar-se qui haurà d'autoritzar la difusió de les imatges pels professionals de la comunicació o d'un simple ciutadà que les hagin obtingut: ¿la mateixa policia?, ¿el jutge?... També cal interrogar-se si amb aquesta nova llei i el necessari exercici del dret a la informació en una societat oberta, que la llei diu respectar, ara serà possible, sense temor a una sanció tan contundent, la difusió d'imatges que concerneixin els cossos de seguretat pública, ja siguin obtingudes per un periodista gràfic o una oenagé. Per exemple, les relatives a la violència indiscriminada practicada fa pocs anys per membres de la Policia Nacional a l'interior de l'estació d'Atocha a Madrid; les més re-

cents sobre la intervenció dels Mossos al Raval de Barcelona, saldada amb la mort posterior de la persona retinuda; o, en fi, les de l'actuació de la Guàrdia Civil a la tanca de Melilla, expulsant *en calent* del territori espanyol un immigrant inconscient que intentava traspasar-la.

Parlant de llibertats públiques, és a dir, d'aquells drets fonamentals que garanteixen àmbits d'autonomia de la persona enfront de l'Estat, tampoc es pot deixar de banda la trajectòria que pugui seguir l'avantprojecte de reforma de la llei d'enjudiciament criminal aprovat fa setmanes pel Consell de Ministres. Es tracta d'una previsió per la qual el Govern pretén ampliar els supòsits excepcionals en què, sense autorització judicial prèvia, el ministre de l'Interior o el secretari d'Estat de Seguretat poden ordenar la intervenció de les comunicacions.

EL TEXT estableix una ampliació que ara inclou les investigacions portades a terme en delictes contra menors o persones amb capacitat jurídica modificada judicialment, a més d'altres delictes que en virtut de les circumstàncies del cas puguin ser considerats d'especial gravetat i hi hagi raons que facin imprescindible la intervenció de les comunicacions. Si prosperés aquesta nova regulació suposa-

LEONARD BEARD

La reforma de la llei d'enjudiciament obre la veda a l'Estat per espiar el ciutadà

ria una clara reinvençió de la Constitució per part del legislador, que obriria la veda a l'Estat per espiar els ciutadans sense grans traves. És a dir, a través d'una llei s'estaria reinterpretant les garanties d'aquest dret fonamental amb una lògica autoritària, a través del control preventiu de la llibertat, fent-li dir a la Constitució el que no diu. Perquè d'acord amb la mateixa Constitució, aquesta intervenció de comunicacions sense prèvia autorització judicial tan sols és possible en les investigacions sobre bandes armades o elements terroristes.

El dret a comunicar i rebre informació veraç així com el referit al se-

cret de les comunicacions són dos drets fonamentals que, al seu torn, resulten essencials per al periodista. En els anys del tardofranquisme i la Transició –que de manera estúpida ara és vilipendiada sense matís per alguns–, la feina dels periodistes allunyats dels centres de poder era especialment arriscada. Les condicions del dret a informar per fer llum a les excrescències de la dictadura de **Franco**, que es van prolongar després dels primers anys de democràcia, eren tan difícils que no tan sols corria perill la llibertat sinó la integritat física i la vida del periodista. I en aquell context –en expressió de **Vázquez Montalbán**– el flagel·lador de parafeixismes que va ser **Xavier Vinader**, amb la seva dignitat i coratge va ser un referent.

UN CORATGE professional present en els seus treballs, especialment sobre l'extrema dreta policial, o la concentració poblacional i falta d'infraestructures en barris com Ca n'Oriac a Sabadell o les vagues al cinturó obrer de Barcelona, publicats a *TeleXpres*, *Arreu*, *Por Favor* i *Interviú*, entre d'altres. I un referent d'actitud professional per afrontar les amenaces que, ara, en ple sistema democràtic, planen sobre les llibertats públiques i que també afecten els periodistes. Un àmbit aquest en què juntament amb excel·lents professionals, tampoc són escasses les mostres de fidels i mel·lifuls servidors del poder i d'ignorants enciclopèdics que parlen de tot sense especial coneixement de res. ■

Catedràtic de Dret Constitucional. Universitat Pompeu Fabra.

La periodista esportiva

María Escario compleix 30 anys a TVE com a icona i referent de les primeres dones en un món molt d'homes

JOAQUIM ROGLAN
Barcelona

Nascuda a Madrid, María Escario va entrar per primera vegada en TVE quan només tenia 19 anys per treballar de secretària amb el llegendari Joaquín Soler Serrano. Volia ser fotògrafa i treballar darrere de les càmeres, però quan es va llicenciar en Periodisme a la Universitat Complutense de Madrid, va començar la seva carrera en els informatius. Durant tres dècades, s'ha convertit en una icona del periodisme esportiu televisat, en símbol d'una dona pionera en un món que semblava reservat per als homes, i tres generacions d'espectadors han crescut, madurat o envellit amb ella a la pantalla.

La seva primera notícia va ser sobre handbol quan encara no hi havia ni telèfons mòbils, ni fax, ni internet ni màquines de comunicar a la butxaca. El més modern era el teletip, la resta consistia a picar pedra sobre el terreny i obrir-se camí en un món esportiu que es considerava masculí i en una especialitat periodística no tan ben valorada com ara. Mai no va pensar llavors que un dia la guardonarien amb l'Ondas. Segons ella, l'hi va enviar Concha García Campoy des del cel.

Sorgida d'aquella gairebé prehistòria, sembla dura, encara que sempre ha estat dona de llàgrima fàcil i amb l'emotivitat a flor de pell. Així que igual plora si guanyen o si perden esportistes que estima i admira. No obstant això, ningú no recorda haver-li vist una llàgrima davant la càmera. Va tenir grans mestres i companyes, i això es nota. Infon segura-tat, talent i la màxi-

ma neutralitat possible. Ha cobert molts Jocs Olímpics i una infinitat de campionats. Supervivent de tants canvis de polítics i de directius, ha passat per tots els programes esportius de prestigi de TVE, com *48 horas*, *Buenos días*, *Estudio 2* o *Estudio Estadio*, encara que sempre se la identifica per tants anys i de presentadora en els *Telediario*.

Va conèixer Rafa Nadal quan era un nen gairebé més petit que la seva raqueta, i molts dels seus actuals col·legues joves li diuen que són periodistes per la seva culpa. Amb el sentit de la responsabilitat personal i pública que això comporta, no oblida que el seu pare la va aficionar a l'atletisme, que al col·legi jugava a bàsquet i que de nena llegia i col·leccionava premsa esportiva. Hi ha als seus gens l'esport i els seus valors més positius. Ben entrenada en els platós, la seva admirada Rosa María Mateo li va ensenyar que un no s'ha de fiar d'una fama que és efímera, i que cal tocar sempre de peus a terra. I quan va sortir victoriosa d'un ictus cerebral, va comprovar que només es viu una vegada.

En aquell moment, ja havia llegit i après una frase de la novel·la *El periodista deportivo* (Richard Ford), on Frank Bascombe, el seu col·lega de ficció literària, afirma: "En la vida no hi ha temes transcendents. Les coses passen, després s'acaben i és tot". Com que ho sap, no li ha pujat la fama al cap, no se li ha aturat el rellotge i continua en els *Telediario* de La 1 amb la nova secció *Enfoques*. Més breu, més madura, més sàvia i profunda, reserva les seves llàgrimes i emocions per casa seva i els terrenys esportius.●

“El periodista se tiene que diferenciar en las redes sociales por la calidad de su mensaje”

Antoni Bassas inaugura la Setmana de la Comunicació de la UdL

La experiencia de Antoni Bassas sirvió para abrir ayer la Setmana de la Comunicació de la UdL. El miembro del equipo directivo del periódico Ara pronunció la conferencia inaugural que dio paso a siete días de actividades.

SONIA GARCÍA
@SoniaGarcia

Lleida

“En la vida se tiene que estar delante de todo”. Con esta frase se dirigía ayer Antoni Bassas a los asistentes para que ocuparan las primeras filas de la sala de actos del Rectorat de la UdL. Entre el público, alumnos de Bachillerato y estudiantes universitarios escuchaban atentos el discurso del barcelonés sobre *Periodisme, la responsabilitat subjectiva*.

Bassas habló sobre la crisis y las redes sociales, dos temas obligados cuando se habla de periodismo, desde un punto de vista positivo. Respecto a las nuevas tecnologías, el comunicador dijo que eran el futuro y que el periodista debía “espabilarse para encontrar maneras de conectar con los lectores a través de estos dis-

FOTO: Xavi Goñi / El periodista habló sobre el futuro del periodismo

positivos”, afirmó. El barcelonés admitió que las redes sociales convierten a cualquier individuo en emisor de una información pero este hecho no se tiene que ver como el fin del periodismo, ya que el comunicador “se tiene que diferenciar por la calidad de su mensaje”, agregó. En este sentido, el miembro directivo del

diario Ara aseguró que “el periodismo no ha muerto porque sino tendríamos una sociedad imperfecta, de segunda clase”. Por otra parte, Bassas sorprendió a los presentes con un mensaje alentador sobre la crisis. “Ninguna generación lo ha tenido fácil, os animo a luchar sin miedo por lo que queréis ser en la vida”, concretó.

EXPANSIÓN DEL INVERSOR

Las bazas de Atresmedia y Mediaset para alargar su 'rally'

SUBEN MÁS DE UN 19% EN 2015/ Las cadenas de televisión cotizan en máximos y se prevén más alzas por el repunte publicitario y la opción de que obtengan nuevos canales.

D.Esperanza. Madrid

Las cadenas de televisión brillan en el parque. Mediaset y Atresmedia suben un 19,2% y un 33,3% en 2015, frente al 15% que se anota el Índice General en el año. Ambos cotizan en zonas de máximos: Mediaset cerró ayer en su nivel más alto desde diciembre de 2007 y Atresmedia marcó récord, en 15,49 euros.

Tras la escalada, estos valores cuentan con múltiples ajustados sobre su media histórica, con un PER (relación precio/beneficio por acción) superior a las 25 veces. No obstante, sus ratios son inferiores a la media del sector en Europa, de 33 veces. "Los dos valores se están beneficiando de las buenas perspectivas en torno al consumo y el repunte económico, que se espera que impulsen la publicidad, su principal fuente de ingresos", dice Iván San Félix, de Renta 4.

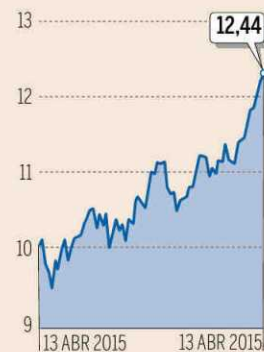
En Sabadell apuestan porque la inversión publicitaria siga al alza. En 2014 experimentó un crecimiento del 11%, hasta los 1.890 millones de euros. En enero y febrero de 2015, el incremento estaría entre el 10% y el 12%, "lo que

PASO FIRME

En euros.

> Cotización de Mediaset

Variación 2015 Ayer
 ↑ 19,2% ↑ 0,73%

Fuente: Bloomberg

> Cotización de Atresmedia

Variación 2015 Ayer
 ↑ 33,3% ↑ 0,85%

Expansión

Al menos un 70% de los analistas aconseja comprar o mantener los títulos de los dos valores

unido a un entorno económico más favorable nos ha llevado a elevar la previsión del incremento publicitario para el conjunto del ejercicio hasta el

10%", aseguran en la firma.

Los analistas están atentos a otro argumento que podría influir en estos valores: la posibilidad de que el Gobierno decida repartir nuevos canales y recaigan en estas empresas antes de las elecciones. Esta opción se baraja en un momento en el que las dos compañías están pendientes de conocer la resolución del Tribunal Supremo sobre el

cierre de ocho canales de TDT.

Por otro lado, Gisela Turazzini, de Blackbird, piensa que las dos compañías gustan por su bajo endeudamiento y su generación de flujo de caja. En este escenario, los dos valores cuentan con el apoyo de los analistas. Al menos un 70% de los expertos aconseja comprar o mantener sus títulos. Citi apuesta por Atresmedia, por su mayor capacidad de crecimiento: prevé que su beneficio suba un 150% en 2015, hasta 118 millones.

Sabadell prefiere Mediaset por su rentabilidad por dividendo prevista. El grupo de comunicación anunció la vuelta al dividendo este año, tras dos ejercicios sin retribuir a sus accionistas. Espera pagar 0,2 euros por título y llevará a cabo un plan de recompra de acciones. Su rentabilidad por dividendo es del 1,6%. La firma le da un potencial alcista del 3%, hasta los 12,7 euros.

Turazzini piensa que el nivel de resistencia de Mediaset radica en 14,68 euros, "una cota alejada que hace pensar en el alto recorrido alcista del valor en el medio plazo", dice.

Muere a los 74 años Eduardo Galeano, autor y periodista uruguayo

El escritor y periodista uruguayo, Eduardo Galeano, autor de *Las venas abiertas de América Latina*, murió ayer en Montevideo a los 74 años de edad, informaron fuentes cercanas a la familia.

El Ministerio de Educación y Cultura de Uruguay confirmó también el fallecimiento

del escritor en su página web. Según el texto, el autor del libro *Las venas abiertas de América Latina*, "se encontraba enfermo y estaba internado desde hacía varios días. Las fuentes familiares precisaron que Galeano fue ingresado en un centro hospitalario de la capital

uruguaya debido al agravamiento de su estado de salud tras una de las muchas recaídas que había sufrido últimamente después de haber pasado épocas buenas una vez que fue intervenido en 2007 de un cáncer de pulmón.

El escritor había dejado preparado para su publicación un texto inédito que quería se publicara tras su fallecimiento. La editorial Siglo XXI preparará la publicación de ésta en el mes de mayo, que aparecerá simultáneamente en España, México y Argentina.

FOTO: EFE / Fotografía de archivo tomada en 2009 del escritor y periodista

HOJEANDO/ZAPEANDO

VÍCTOR DE LA SERNA

La zalamería en la prensa, aún vigente

Elecciones inminentes en España, casi inminentes en EEUU y Gran Bretaña. Elecciones en pleno fragor en Francia. La prensa dejó hace tiempo de tratar con miramientos a los políticos, pero ahora que la propia clase política cambia de piel, se agradece ver que también se adapta la información a los nuevos aires. Ayer mismo, la edición electrónica del *New York Times* cubrió con gran agilidad, pero sin superficialidad, los diferentes aspectos del anuncio del senador **Marco Rubio** –conocido, pero no como **Hillary Clinton**, claro– de que se presentará a las elecciones presidenciales de su país. Buen periodismo de análisis, sin caspa, pegado al formato de internet.

Otro ejemplo ha sido la revelación de **Emilia Landaluze** como cronista política en EL MUNDO. También ayer, su entrevista con **Begoña Villacís**, aspirante a la Alcaldía de Madrid por Ciudadanos, fue un divertidísimo escaparate de ese nuevo ambiente. Resultaba desternillante leer la opinión de la, hasta hace días, responsable del área fiscal, laboral y mercantil de Legálitas sobre **Esperanza Aguirre**: «No nos representa. Y digo nos porque yo también soy madrileña. Parece de la calle pero no lo es». ¡Ah!

Pero también ayer, con la muerte de dos grandes escritores como eran **Günter Grass** y **Eduardo Galeano**, hemos tenido un útil recordatorio de un terreno informativo donde la obsequiosidad rayana en la hagiografía sigue reinando: la cultura, y sobre todo la literatura. La progresista, sobre todo. Ya lo vimos con **Ryszard Kapuscinski**.

Los literatos famosos son lo más parecido a un santo venerable y venerado que nos queda en este siglo. Ayer, las informaciones sobre el fallecimiento de Grass repasaban, cómo no, aquel gran escándalo que fue la revelación de su paso por las Waffen-SS hitlerianas, pero apenas si mencionaban de refilón un escándalo probablemente más chocante: el de su actitud hace un cuarto de siglo ante las perspectivas de una reunificación alemana. La consideró «apresurada», decía la información de EL MUNDO. Y *El País* publicaba una entrevista con el escritor hecha hace apenas tres semanas por **Juan Cruz**, quien ni siquiera le preguntaba por ese asunto. Pelillos a la mar.

Que un escolar de 17 años sea llamado a filas en 1944 cuando su país se está desmoronando y acabe en una unidad de las siniestras SS puede chocar... pero no mucho, si reflexionamos en ello. Además, Grass ya reconoció tras la guerra haber pertenecido a las Juventudes Hitlerianas. Pero que un intelectual respetado y famoso monte, a los 63 años, una estruendosa campaña contra la reunificación que llegaba, vaticinando una terrible «catástrofe» por el «colonialismo» y el espantoso capitalismo de la República Federal, es para nota. Y más todavía lo es que Grass jamás haya admitido su error.

@vdelaserna

Mor als 74 anys Eduardo Galeano, escriptor i periodista uruguaià

Ha deixat preparat per a la publicació pòstuma un text inèdit que Siglo XXI té previst editar al maig

BARCELONA | ACN/EFE/DdG

■ L'escriptor uruguaià Eduardo Galeano (Montevideo, 1940) va morir ahir als 74 anys. Considerat un dels escriptors més destacats de la literatura llatinoamericana, és autor de la trilogia *Memoria del fuego* (1986) –escrit durant el període d'exili a Barcelona– i *Las venas abiertas de América Latina* (1971), censurat per les dictadures militars d'Uruguai, Argentina i Xile. Els seus llibres han transcendit gèneres. L'autor ha combinat l'assaig, la ficció, el periodisme, l'anàlisi polític i la història. Entre altres guardons, ha estat distingit amb el Premi del Ministerio de Cultura de l'Uruguai, l'American Book Award el 1989 i el Premi Internacional de Periodisme Manuel Vázquez Montalbán el 2010.

L'escriptor havia deixat preparat

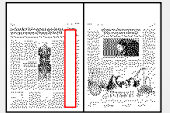

IVÁN FRANCO/EFE

Eduardo Galeano.

per a la seva publicació un text inèdit que volia es publicués després de la seva defunció. L'editorial Siglo XXI prepararà la publicació probablement per al mes de maig. I aquest dijous estava prevista la presentació a Espanya de *Mujeres*, un llibre-antologia dels millors textos de l'escriptor sobre les dones amb relats sobre personatges com Joana d'Arc, Rosa Luxemburg, Rigoberta Menchú, Marilyn Monroe i Teresa de Àvila.

Galeano, amant del futbol, va plasmar el seu hobby a *El futbol a sol y sombra* (1995). Va ser redactor cap del setmanari *Marcha* (1961-1964) i director del diari *Época*.

El TS anula la condena a una etarra por un atentado contra la televisión vasca

L. R. T.

MADRID-El Tribunal Supremo ha anulado la condena de 29 años y medio de cárcel impuesta por la Audiencia Nacional a la etarra Ohiana Mardaras, Leia por el atentado de 2008 contra la sede de EITB en Bilbao al no considerar probado que participara en la colocación de la furgoneta bomba que estalló causando cuantiosos daños materiales.

El Supremo admite así el recurso de la etarra y le absuelve de todos los delitos por los que fue condenada: estragos terroristas (15 años), robo con violencia (cuatro años y seis meses) y detención ilegal (diez años), en relación con este atentado, perpetrado el 31 de diciembre de 2008, en la sede central de la televisión pública vasca, en el edificio Bami de la calle Capuchinos de Bilbao.

En la sentencia, de la que ha sido ponente el magistrado Luciano Varela, el TS tampoco ve pruebas de que Mardaras participase en la confección de ese artefacto –compuesto por 100 kilos de explosivo–, ni en el robo de la furgoneta, ni en la detención ilegal de su conductor, informa Efe.

Para condenarla, la sección tercera de lo Penal de la Audiencia Nacional se basó en la declaración de otro acusado, el etarra Ibai Beovide, pero el Supremo considera que esto no es suficiente para emitir una sentencia condenatoria, ya que solo la inculpó en su declaración en sede policial y después se retractó en sede judicial.

Además, argumenta que el croquis que dibujó ante la Policía sobre la ubicación de unos zulos no era de lugares coincidentes con los del plano Bilbao-Basurto hallado en el registro del domicilio la madre de Mardaras. «Aún admitiendo hipotéticas coincidencias (por ejemplo referirse a la misma zona geográfica) éstas carecen de base suficiente para inferir que la recurrente estuvo en el escenario de los hechos que esas grafías pudieran representar». Durante el juicio, la etarra afirmó que no estaba en Bilbao el día del atentado, ya que se había marchado a Francia por miedo a que la detuvieran.

La CCMA unifica la coordinació dels serveis informatius territorials

DdG | GIRONA

■ El consell de govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) ha acordat nomenar, a proposta del seu president, Brauli Duart, un coordinador únic de Centres Territorials de la CCMA, amb l'objectiu d'adaptar les seves estructures al procés de confluència dels Serveis Informatius i d'Esports i per «millorar l'eficiència dels recursos disponibles». Joan Trias, fins ara subcap d'Informatius de Catalunya Ràdio i coordinador de Catalunya Informació, serà el coordinador de Centres Territorials de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Segons va informar ahir en un comunicat la Corporació, el nou coordinador de Centres Territorials, que desenvoluparà les seves funcions sota la dependència funcional de les direccions d'Informatius de TV3 i Catalunya Ràdio, tindrà com a objectius essencials potenciar la coordinació, col·laboració i funcio-

nament conjunt de les unitats de l'àrea d'Informatius en què ja s'han implementat accions de confluència, és a dir, les corresponsalies internacionals, les delegacions de Madrid, Tarragona, Lleida i Girona; i també les corresponsalies del País Valencià, les Illes Balears i Euskadi i les seues territorials de Terres de l'Ebre, Pirineu, Vall d'Aran, Catalunya Central i Catalunya Nord.

L'eix vertebrador d'aquesta iniciativa suposa «una fase més en el procés de confluència dels Serveis Informatius i d'Esports de TV3, Catalunya Ràdio i els Mitjans Digitals, amb l'objectiu de millorar la manera de compartir informació i recursos, en la línia ja iniciada per la CCMA d'un model empresarial basat en una única societat de mitjans», segons s'explica en el comunicat. Amb aquesta mesura es potencia la col·laboració entre els mitjans i la creació i difusió de continguts de manera coordinada, transversal i multiplataforma.

Kantar y Atresmedia Publicidad firman un acuerdo de investigación

B.A.

MADRID- La consultora Kantar Worldpanel y el grupo Atresmedia reafirman su colaboración para seguir analizando el impacto y la eficacia de la publicidad en los hábitos de compra de los españoles. El acuerdo permitirá al grupo televisivo mejorar las opciones de planificación de sus clientes, ya que podrán buscar al comprador real de su categoría de productos, y no sólo hacerlo siguiendo criterios sociodemográficos. Además, con esta alianza, el grupo refuerza también su compromiso de ofrecer el mejor servicio a los anunciantes.

Los estudios se basarán en la información integrada de compra y consumo de medios proporcionada por Kantar Worldpanel (fusión de ficheros entre el panel de compra de Kantar Worldpanel y el panel de audiencia de Kantar Media) y seguirán la línea de análisis iniciada en 2013 con el «Primer Estudio Global de Eficacia en Ventas de la Publicidad en TV», o los más recientes análisis sobre eficacia de campañas publicitarias. Una de las principales novedades del acuerdo para 2015 será la posibilidad de desagregar el efecto de la exposición publicitaria del resto de acciones de marketing. Un análisis que se llevará a cabo para diez de las marcas más exitosas del sector de gran consumo.

Otro de los puntos fuertes del acuerdo será el de tratar de potenciar el análisis del visionado de video on-line ligado a la medición de la publicidad.

Exposició de Francesc Roca a Valls. A partir del 20 d'abril i fins a finals de juny la Biblioteca Carles Cardó de Valls acollirà una exposició d'aquest fotògraf vallenc que ha volgut copsar les feines domèstiques.

ONLINE

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

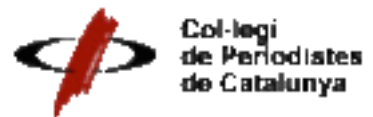
acceso

INTELLIGENCE TO SHINE

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
14/04/15	Sentit comiat a Eduardo Galeano / El Punt Avui	31	1
14/04/15	Els blocs electorals, al tribunal de drets humans dEstrasburg / Ara Cat	32	1
14/04/15	La pelota lo va a extrañar, el fútbol llora la muerte de Galeano / Vanguardia.com.mx	33	2

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Sentit comiat a Eduardo Galeano

Martes, 14 de abril de 2015

L'escriptor i periodista uruguaià Eduardo Galeano va morir ahir als 74 anys a la seva ciutat natal, Montevideo. La passió pel futbol va ser un tret distintiu en la trajectòria personal de Galeano, i la seva afinada ploma el va fer mereixedor l'any 2010 del premi internacional Vázquez Montalbán en categoria de periodisme esportiu, impulsat per la Fundació del FC Barcelona i el Col·legi de Periodistes de Catalunya. El jurat d'aquella edició va decidir guardonar-lo per haver donat una empremta literària als generes periodístics, així com també una mirada singular i compromesa en l'exercici del periodisme. En la cerimònia d'entrega del premi al Palau de la Generalitat, Galeano el va dedicar a la memòria del president Josep Suñol, assassinat pels enemics de la democràcia. El club blaugrana va expressar mitjançant un comunicat el condol a la família, així com Josep Maria Bartomeu en l'aspecte personal. Javier Mascherano també va reconèixer la figura de l'escriptor. Primer va compartir una antiga piulada de Galeano a Twitter i després va expressar el seu agraïment: DEP Eduardo i gràcies per l'obra que ens deixes. En la bibliografia de Galeano destaca l'obra *El futbol a sol y sombra* (1995), un clàssic de la literatura esportiva que relata des de diverses òptiques la passió que és capaç de generar el futbol.

Els blocs electorals, al tribunal de drets humans dEstrasburg

Martes, 14 de abril de 2015

À | Actualitzada el 14/04/2015 00:00 La reclamació dels periodistes perquè desapareguin els blocs electorals arribarà a Estrasburg. Així ho va anunciar ahir el Col·legi de Periodistes de Catalunya (CPC), que eleva a aquesta instància judicial l'obligació vigent als mitjans públics de relegar els criteris periodístics mentre dura la campanya, en favor de minutatges de cada partit segons la seva representació parlamentària. Més continguts de [Mèdia](#)

La pelota lo va a extrañar, el fútbol llora la muerte de Galeano

Martes, 14 de abril de 2015

Buenos Aires, Argentina - Referentes del fútbol latinoamericano y mundial lamentaron hoy la muerte del escritor y periodista uruguayo Eduardo Galeano, a quien recordaron como "un futbolero de alma". El argentino Javier Mascherano, figura del Barcelona y referente de la selección "albiceleste", homenajeó a Galeano citando una de sus célebres y humorísticas reflexiones sobre el fútbol. "Era un jugador brillante, el mejor del mundo... cuando estaba soñando. Cuando despertaba tenía piernas de madera. Entonces decidí ser escritor", fue la cita que eligió compartir en Twitter el futbolista argentino. Y junto a ella comentó: "Todos lo somos cuando dormimos. DEP Eduardo y gracias por la obra que nos dejás". También el Barcelona emitió un comunicado oficial para despedir a una de las plumas más destacadas de la literatura hispanoamericana, quien siempre mostró su devoción por el fútbol y fue autor de libros como "Su majestad el fútbol" (1968) y "El fútbol a sol y sombra" (1995). Galeano tenía 36 años cuando tuvo que exiliarse, primero en la vecina Buenos Aires y más tarde en Calella, al norte de Barcelona, en España. "El FC Barcelona quiere expresar su pésame a la familia del periodista y escritor Eduardo Galeano", indicó la entidad azulgrana, que recordó el galardón con el VII Premio Internacional de Periodismo Manuel Vázquez Montalbán en la categoría de periodismo deportivo que la Fundación Barcelona y el Colegio de Periodistas de Catalunya le otorgó al uruguayo en 2010. El Barcelona rememoró además el "emotivo discurso" que Galeano brindó en 2011 durante la ceremonia de entrega, en la que quiso dedicar el premio al ex presidente del Barcelona Josep Suñol, asesinado durante la Guerra Civil española. "Lamento la muerte del escritor y periodista Eduardo Galeano, ganador del 7º premio de periodismo Vázquez Montalbán. Descanse en paz", escribió por su parte el actual presidente del Barcelona, Josep Maria Bartomeu. La Confederación Sudamericana de Fútbol (Conmebol), en tanto, calificó a Galeano como "un escritor sobresaliente que amó el fútbol". "Era un futbolero de alma", destacó la entidad. "Su libro, 'El fútbol a sol y a sombra', es una tarea literaria cuyo relato desnuda su peculiar y genuina visión sobre el fútbol de América del Sur, y su relato encara con crudeza los distintos aspectos de la cotidianidad social del deporte", indicó la Conmebol. La Asociación del Fútbol Argentino (AFA) recordó a Galeano con un comunicado titulado "La pelota también lo va a extrañar". "El escritor uruguayo puede haber desaparecido físicamente, pero sobrevivirá por siempre en su talento, en su gracia, en su preocupación y ocupación social, en sus nutritivos libros", indicó la AFA, que recordó la admiración que el escritor tenía por Diego Maradona y Lionel Messi. El técnico César Luis Menotti, campeón mundial con Argentina en 1978, destacó que Galeano "tenía una visión del fútbol como un lugar de expresión popular". "Era un militante de un mundo mejor. Por sobre todas las ideologías, defendió siempre lo popular, lo que está ligado a nosotros como hecho cultural. Y el fútbol evidentemente es un hecho cultural", señaló a dpa el ex entrenador del Barcelona, el Atlético de Madrid y Boca Juniors, entre otros clubes. "Era un representativo de esta región tan maltratada y tan ofendida como

Audiencia: 167.316

Ranking: 6

VPE: 3.765

Página: 2

Tipología: online

los sudacas", añadió Menotti. Galeano, también autor "Las venas abiertas de América Latina" y referente de la izquierda latinoamericana, murió hoy en Montevideo a los 74 años a causa de un cáncer de pulmón contra el que llevaba luchando los últimos años.